

РЕШЕНИЕ

№ 6131

гр. София, 28.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 28.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **12811** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-29002918007944-091- 001/02.07.2019 г., издаден от Р. Г. С. - орган възложил ревизията и В. С. В. - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1599 от 20.09.2019 г. на директора на Дирекция ”Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при Централно управление на Националната агенция за приходите – С..

Жалбоподателят твърди, че РА е необоснован и издаден в нарушение на материалния закон. Заявява, че през процесните периоди не са налице подлежащи на принудително изпълнение публични задължения по смисъла на ЗКПО. Намира, че определение за „подлежащи на принудително изпълнение публични задължения“ не се съдържа както в ДОПК, така и в ЗКПО, поради което счита, че то трябва да бъде изведено чрез тълкуване общите правила на посочените нормативни актове. Цитира разпоредбите на чл. 167, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗКПО, които дружеството ползва като аргумент в полза на извода, който прави, а именно, че материалният данъчен закон не поставя знак за равенство между „подлежащи на принудително изпълнение публични задължения“ за целите на ЗКПО и публични задължения по смисъла чл. 162, ал. 2 от ДОПК. Прави заключение, че доколкото нормите на чл. 167, ал. 1 и чл. 209, ал. 1 от ЗКПО използват едно и също понятие „подлежащи на принудително изпълнение публични задължения“, а видно от разпоредбата на чл. 167 от ЗКПО в това понятие не се включват наказателните постановления, следва да се приеме, че задълженията по

наказателни постановления не се включват в обхвата на понятието „подлежащи на принудително изпълнение публични задължения“ по смисъла на чл. 209, ал. 1, т. 2 от ЗКПО. Възражава, че горните доводи са приети за неоснователни в Решението на Дирекция „ОДОП“ – С., за което излага конкретни аргументи. По отношение на задълженията по наказателни постановления и присъдените съдебни разноси по трудово-правни дела счита, че същите не са пречка за ползване на облекчение при социални разходи, предоставени в натура. Твърди, че доколкото в процесния случай посочените в РА задължения представляват единствено задължения за санкции по наказателни постановления и задължения за държавни такси по трудови дела, които не подлежат на деклариране срокът за доброволното изпълнение на тези задължения тече най-рано от момента, в който той като длъжник узнае за задължението. Жалбоподателят прави заключение, че датата на влизане в сила на наказателно постановление или датата на влизане в сила на определението за присъждане в тежест на работодателя на такси по трудово дело, не следва да се третира като дата, от която длъжникът има подлежащо на принудително изпълнение задължение. Сочи, че е необходимо също лицето да е било уведомено за наличие на това задължение и да не е погасило същото в срока за доброволно изпълнение. На следващо място излага твърдения, че през ревизирания период на дружеството са издавани удостоверенията за наличие или липса на публични задължения, като в нито едно от тези удостоверения не е отбелязано наличие на публично задължение. Мотивира се, че са налице и други актове, формиращи правни очаквания за липса на задължения, а именно РА № Р-29-1400014-091-01/12.11.2014 г. /влязъл в сила/, в който приходните органи не са извършили корекция на задълженията за данък върху социалните разходи, предоставени в натура, и то при положение, че става въпрос за данъчни периоди, в които задълженията, посочени в обжалвания акт, са били съществуващи. В този смисъл прави извод, че наличието на издаден ревизионен акт, в който не се правят корекции на данъчното облагане на ваучерите за храна следва да се приема като становище на приходната администрация, че не са налице публични задължения. В условията на евентуалност моли съдът, ако приеме, че дружеството има подлежащи на принудително изпълнение публични задължения, да отчете, че за същите периоди са налице суми, подлежащи на възстановяване в полза на [фирма], с които суми следва да се направи прихващане на задълженията на дружеството. Моли оспорваният Ревизионен акт да бъде отменен. Представя писмени бележки, в които претендира направените по делото разноси, съгласно представения по делото списък. Ответникът – директора на Дирекция ”Обжалване и данъчно-осигурителна практика”, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на искано адвокатско възнаграждение.

Административен съд София – град, Трето отделение, 45 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Ревизионното производство е образувано с издаването на Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-29002918007944-020-001 от 18.12.2018 г. на [фирма], връчена на 21.12.2018 г. за установяване задължения за периодите от 01.01.2013 г. до 31.12.2013 г. за: вноски за професионален пенсионен фонд; вноски за здравно осигуряване - за осигурители; универсален пенсионен фонд - за осигурители и ДОО - за осигурители. Заповедта е издадена от компетентен орган по приходите от Р. Г. С., на длъжност

началник сектор „Ревизии”, при ТД на НАП ГДО, /вж. Заповед № ГДО-132/13.07.2018 г., издадена от директора на ТД на НАП – С./ Срогът, в който следва да се завърши ревизията е определен на три месеца, считано от датата на връчване на ЗВР на 21.12.2018 г. Срогът за извършване на ревизията е продължен до 21.05.2019 г. със Заповед № Р-29002918007944-020-002/ 08.03.2019 г. на основание чл. 112, ал. 2, т. 1, чл. 113, ал. 3 във връзка с чл. 114, ал. 2 от ДОПК. Същата е връчена на 12.03.2019 г.

На 04.06.2019 г., в срока по чл. 117, ал. 1 ДОПК, е издаден Ревизионен доклад №Р-29002918007944-092-001 от ревизиращите органи, определени с посочената по – горе ЗВР. Ревизионният доклад има съдържанието, предвидено в чл. 117, ал. 2 и ал. 3 ДОПК. РД е връчен на ревизираното лице на 10.06.2019 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 ДОПК от страна на ревизираното дружество не е подадено писмено възражение срещу констатациите в РД.

Ревизионното производство завършва с РА №Р-29002918007944-091-001/02.07.2019 г., издаден на основание чл. 119, ал. 2 ДОПК от Р. Г. С. - орган, възложил ревизията и В. С. В., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП ГДО - ръководител на ревизията. РА е връчен на ревизираното лице на 08.07.2019 г. С РА са установени задължения за 2013 г., както следва: за професионален пенсионен фонд в размер на 26 590,44 лв., вноски за здравно осигуряване - за осигурители в размер на 92 344,63 лв., универсален пенсионен фонд - за осигурители в размер на 44 480,31 лв., ДОО - за осигурители в размер на 195 534,77 лв. ведно със съответните лихви в общ размер на 215 013,77 лв.

Срещу РА е подадена жалба по административен ред с вх. №26-4-9014/19.07.2019 г. по регистъра на ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители“ /ГДО/ и вх. №23-22-48/25.07.2019 г. по регистъра на дирекция „ОДОП“ С..

С Решение № 1599/20.09.2019 г. на Дирекция „ОДОП” при ЦУ на НАП – С. оспореният РА е потвърден. Същото е връчено на жалбоподателя на 07.10.2019 г.

Извършените процесуални действия и събраните в хода на производството доказателства са подробно описани в РД и не следва да бъдат преповтаряни в настоящето решение. В хода на ревизионното производство от фактическа страна е установено, че основната дейност на [фирма] е разпределение на електрическа енергия, като средно списъчният брой на заетите лица за ревизирия период е между 2 595 и 2 650 души.

Констатирано е, че в годишна данъчна декларация /ГДД/ по чл. 92 от Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ за 2013 г. [фирма] е декларирало необлагаеми социални разходи, предоставени в натура по реда на чл. 204, т. 2 от ЗКПО в размер на 2 308 462, 33 лв., от които по чл. 204, т. 2, б. „б“ - ваучери за храна в размер на 1 205 255,00 лв.

В РД е посочено че в изпълнение на Решение на общото събрание на работниците и служителите на дружеството, съгласно протокол от 18.02.2013 г. е издадена Заповед №HR-73/22.02.2013 г. на изпълнителния директор за разходване на средствата от фонд СБКО. За процесните периоди дружеството се е задължило да предоставя по 5,00 лв. на отработен ден на всички работници и служители, като 60,00 лв. от тях са под формата на ваучери за храна по смисъла на чл. 209 от ЗКПО.

При извършена предходна ревизия на [фирма] за задълженията по ЗКПО, приключила с РА №Р-29002917006121-091- 001/15.10.2018 г. е установено, че стойността на предоставените ваучери за храна за 2013 г. е в размер, различен от посочения в ГДД по ЗКПО, а именно 1 201 545, 00 лв.

Видно от РД е, че конкретните дати на предоставяне на ваучерите, съгласно представени от дружеството справки са: 18.02.2013 г., 18.05.2013 г., 07.06.2013 г., 19.09.2013 г., 25.11.2013 г., 17.12.2013 г. и 21.01.2014 г. От страна на органите по приходите е констатирано, че за извършените разходи за ваучери за храна на стойност до 60,00 лв. месечно [фирма] не е удържало и внасяло данък върху социалните разходи на основание чл. 209, ал. 1 от ЗКПО.

С оглед на това ревизиращите са извършили проверка за установяване наличието на подлежащи на принудително изпълнение публични задължения за 2013 г., при която е констатирано следното:

1. Във връзка с водено гражданско дело по описа на СРС е постановено съдебно решение от 21.11.2003 г. Същото е обжалвано пред СГС, който го потвърждава с решение от 18.02.2005 г. Последното е обжалвано пред ВКС, като е образувано гражданско дело № 2091/2005 г. и е постановено решение № 770 от 28.05.2008 г. Въз основа на последното СРС е издал изпълнителен лист на 11.01.2012 г. за сумата от 513, 81 лв.- разноски по чл. 61, ал.3 от ГПК /отм./, 130 лв. – държавна такса и 5 лв. – държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист. Сумата е внесена на 02.04.2014 г., а в изпълнение на решението от страна на [фирма] е подадена декларация обр. № 1 за дължимите осигуровки на 20.05.2009 г. С оглед на това е направено заключение, че за периода от 28.05.2008 г. до 02.04.2014 г. са налице подлежащи на принудително изпълнение публични задължения.

2. Във връзка с водено гражданско дело № 6023 от 2007 г. по описа на СРС, ГК, 41 – състав е постановено решение от 20.03.2008 г. Същото е обжалвано пред СГС, за което е образувано гр.д. № 2398/2008 г. на IV г.о. и съдът е постановил решение на 09.07.2010 г. С определение № 437 от 10.06.2011 г. по гр.д. № 1073/2010 г. ВКС не е допуснал обжалването, поради което решението на СРС е влязло в сила на 10.06.2011 г. За дължимата държавна такса във връзка с водения съдебен спор е издаден ИЛ на 05.01.2012 г., като същата е платена на 02.04.2014 г. С оглед на това е направено заключение, че за периода от 10.06.2011 г. до 02.04.2014 г. са налице подлежащи на принудително изпълнение публични задължения.

3. Във връзка с водено гр.д. № 14634/2008 г. по описа на СРС е постановено решение на 11.05.2009 г. Същото е обжалвано пред СГС, за което е постановено решение от 30.03.2011 г. по гр.д. № 8901/2010 г. Съгласно изпълнителния лист съдебният акт в частта на разноските е влязъл в сила на 07.02.2012 г., а същите са платени на 02.04.2014 г. С оглед на това е направено заключение, че за периода от 07.02.2012 г. до 02.04.2014 г. са налице подлежащи на принудително изпълнение публични задължения.

4. Във връзка с водено гр.д. № 50896/2009 г. по описа на СРС, 62 състав е постановено съдебно решение от 10.02.2010 г. Същото е обжалвано пред СГС, който го отменя с решение по гр.д. № 3414/2010 г. Последното е обжалвано пред ВКС, като е образувано гр.д № 368/2011 г. и е постановено решение № 27 от 13.02.2012 г. С последното [фирма] е осъдено да заплати сумата от 1550 лв. разноски за всички съдебни инстанции. На 15.01.2013 г. СРС е издал изпълнителен лист за сумата от 308, 80 лв. – държавна такса и 5,00 лв. такса за служебно издаване на изпълнителен лист. Сумата е внесена на 17.07.2013 г., а декларации образец №1 за дължимите осигуровки в изпълнение на горното решение са подадени на 28.11.2012 г. С оглед на това е направено заключение, че за периода от 13.02.2012 г. до 17.07.2013 г. са налице подлежащи на принудително изпълнение публични задължения.

5. Във връзка с водено гражданско дело № 1492/2003 г. по описа на СРС е постановено решение от 21.01.2009 г. Същото е обжалвано пред СГС, за което е образувано гр.д. № 13060/2010 г. и съдът е постановил решение от 12.07.2011 г. С решение от 16.10.2012 г. по гр.д. № 276/2012 г. ВКС е отменил решението на СГС, признал е уволнението за незаконно, върнал е делото за ново разглеждане в частта на иска по чл. 128 от КТ на СГС и е осъдил [фирма] да плати държавна такса в размер на 443, 78 лв. по сметка на ВКС и 111, 50 съдебни разноски по сметка на СРС. Съдебният акт е влязъл в сила в частта на държавната такса на 16.11.2012 г., а последната е платена на 19.07.2013 г. С оглед на това е направено заключение, че за периода от 16.11.2012 г. до 19.07.2013 г. са налице подлежащи на принудително изпълнение публични задължения.

6. Във връзка с водено гр.д. № 292/2012 г. на РС Левски е постановено съдебно решение № 170 от 14.11.2012 г. Не са установени данни за дата на връчване на решението на РС Ловеч или за неговото обжалване пред ОС Плевен. Съгласно изготвена от ревизираното лице справка съдебният акт е влязъл в сила на 13.12.2012 г., а по данни от изпълнителното дело дължимата държавна такса е платена на 28.02.2013 г. С оглед на това е направено заключение, че за периода от 13.12.2012 г. до 28.02.2013 г. са налице подлежащи на принудително изпълнение публични задължения.

7. Във връзка с водено гр.д. № 1187/2008 г. по описа на Видински Районен съд е постановено съдебно решение № 96 от 03.10.2009 г. Същото е обжалвано пред В., който го потвърждава с решение № 26 от 26.02.2010 г. по гр.д. № 566/2009 г. Последното е обжалвано пред ВКС, като е образувано гр.д. № 892/2010 г. и е постановено решение № 236 от 04.07.2011 г., с което решението на В. е отменено и делото е върнато за повторно разглеждане на В.. С Решение № 246 от 31.10.2011 г. по гр.д. № 381 от 2011 г. на В. се потвърждава решението на Видински районен съд и се осъжда [фирма] да заплати разноски в размер на 2 400 лв. С определение на Видински окръжен съд № 546/14.12.2011 г. по гр. д. № 381/2011 г., постановено в производство по чл. 248, ал. 1 ГПК, е оставена без уважение молбата за изменение на решение № 246/31.10.2011 г. в частта за разноските. Решението на В., както и определението, с което е отказано изменението на разноските е обжалвано пред ВКС и той с решение № 308 от 17.12.2012 г. по гр.д. № 304/2012 г. частично отменя решението на Видински окръжен съд, но оставя в сила определение на Видински окръжен съд, Гражданско отделение № 564/14.12.2011 г., постановено по гр. д. № 381/2011 г. по описа на същия съд. Дължимите суми съгласно решение № 308 от 17.12.2012 г. на ВКС са изплатени от [фирма] на 06.03.2013 г. С оглед на това е направено заключение, че за периода от 17.12.2012 г. до 06.03.2013 г. са налице подлежащи на принудително изпълнение публични задължения.

8. Във връзка с водено гр.д. № 584/12 г. на РС Ловеч е постановено съдебно решение № 441 от 27.07.2012 г. Същото е обжалвано пред ОС Ловеч, за което е постановено решение № 260 от 31.10.2012 г. по гр.д. № 453/12 г. Не са установени данни за датата на връчване на решението на ОС Ловеч или за неговото обжалване пред ВКС. Съгласно изготвена от ревизираното лице справка съдебният акт е влязъл в сила на 24.04.2013 г. Дължимите по същия разноски, в това числа държавна такса, са платени на 19.02.2014 г. С оглед на това е направено заключение, че за периода от 24.04.2013 г. до 19.02.2014 г. са налице подлежащи на принудително изпълнение публични задължения.

9. С НП № 04 от 30.01.2013 г., издадено от Общинска администрация [населено място], връчено на 04.02.2013 г. на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. НП е обжалвано пред СРС и е потвърдено с Решение от 26.04.2013 г., което е влязло в сила на 23.05.2013 г. Имуществената санкция е внесена на 07.03.2014 г. С оглед на това е направено заключение, че за периода от 23.05.2013 до 07.03.2014 г. е налице подлежащо на принудително изпълнение публично задължение.
10. По образувано НАХД № 1346/12 г., РС Благоевград се е произнесъл с решение № 722/29.01.13 г., влязло в сила на 16.05.2013 г. Имуществената санкция е заплатена на 14.06.2013 г. С оглед на това е направено заключение, че за периода от 16.05.2013 г. до 14.06.2013 г. са налице подлежащи на принудително изпълнение публични задължения.
11. С НП № 34 от 09.04.2013 г., издадено от Общинска администрация [населено място], връчено на 03.06.2013 г. на [фирма] му е наложена имуществена санкция в размер на 750 лв. НП не е обжалвано и е влязло в сила на 11.06.2013 г. Имуществената санкция е внесена на 12.09.2014 г. С оглед на това е направено заключение, че за периода от 11.06.2013 г. до 12.09.2014 г. е налице подлежащо на принудително изпълнение публично задължение.
12. Във връзка с водено гр.д. № 585/12 г. на РС Ловеч е постановено съдебно решение № 440 от 27.07.2012 г. Същото е обжалвано пред ОС Ловеч, за което е постановено решение № 259 от 30.10.2012 г. по гр.д. № 454/12 г. Няма данни за дата на връчване на решението на ОС Ловеч или за неговото обжалване пред ВКС. Съгласно изготвена от ревизираното лице справка съдебният акт е влязъл в сила на 25.06.2013 г. Дължимите съгласно решението разноси са платени на 19.02.2014 г. С оглед на това е направено заключение, че за период 25.06.2013 г. до 19.02.2014 г. са налице подлежащи на принудително изпълнение публични задължения.
13. Във връзка с водено гражданско дело № 447 от 2011 г. по описа на Видински Окръжен съд е постановено решение № 87 от 29.03.2012 г. Същото е обжалвано пред ВАС, за което е образувано гр.д. № 3565/2012 г. и съдът е постановил решение № 2049 от 12.12.2012 г., с което частично е отменил първоинстанционното такова. С определение № 813 от 26.06.2013 г. по гр.д. № 2093 от 2013 г. ВКС не е допуснал касационното обжалване, поради което решението на В. е влязло в сила на 26.06.2013 г. и дължимата държавна такса във връзка с водения съдебен спор, за която е издаден ИЛ на 25.07.2013 г. и е платена на 02.04.2014 г. С оглед на това е направено заключение, че за периода от 26.06.2013 г. до 02.04.2014 г. са налице подлежащи на принудително изпълнение публични задължения.
14. С НП № СИ-57 от 15.04.2013 г., НП № СИ-56 от 15.04.2013 г. и НП № СИ – 58/5.04.2013 г., всичките издадени от началник на регионален отдел МН – С. на главна дирекция „Метрологичен надзор“ са наложени имуществени санкции на жалбоподателя. НП са връчени на [фирма] на 17.04.2013 г. и са влезли в законна сила на 25.04.2013 г. От страна на ДА за метрологичен и технически надзор са изпратени покани за доброволно изпълнение, с които е даден 7-мо дневен срок за доброволното внасяне на сумите по НП. Последните са връчени на [фирма] на 15.07.2013 г. и срокът, който е посочен в поканите за доброволно внасяне, е изтекъл на 22.07.2013 г. Имуществените санкции по трите НП са внесени на 04.04.2014 г. С оглед на това е направено заключение, че за периода от 22.07.2013 до 04.04.2014 г. са налице подлежащи на принудително изпълнение публични задължения.
- Освен гореизброените публични задължения, ревизиращите органи са установили, че

дружеството има и други подлежащи на принудително изпълнение публични задължения за периода 01.01.2013 г. – 31.12.2013 г. Същите са подробно описани на стр. 11 и сл. от РД.

В резултат на гореописаните установявания от страна на органите по приходите е направен извод, че към датите на предоставяне на ваучерите за храна през 2013 г. ревизираното лице е имало подлежащи на принудително изпълнение публични задължения /задължения по наказателни постановления и присъдени съдебни разноски по трудово - правни дела/. Предвид това са изложени мотиви, че е налице неизпълнението на изискванията на чл. 209, ал. 1 и 2 от ЗКПО, тъй като дружеството не е имало право на облекчен режим, предвиден с чл. 2, ал. 3 от Наредбата за елементите на възнагражденията и за доходите, върху които се правят осигурителни вноски, а именно – да не се изчисляват и внасят осигурителни вноски върху средствата, предоставяни под формата на ваучери за храна на работници и служители, включително за лицата, работещи по договор за управление и контрол.

Във връзка с направените констатации на основание чл. 6, ал. 11 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ са начислени осигурителни вноски за фонд „Пенсии“ върху стойността на предоставените ваучери, като доходът на всяко осигурено лице е ограничен до максималния месечен осигурителен доход съгласно Закона за бюджета на ДОО за 2013 г., в общ размер на 195 534,77 лв. /главница/. Върху невнесените вноски е начислена лихва, съгласно чл. 113 от КСО във връзка с чл. 7 от КСО в размер на 116 929,26 лв. Начислени са и допълнителни задължения за осигурителни вноски за ДЗПО в УПФ в общ размер на 44 480,31 лв. Съгласно чл. 113 от КСО е определена и лихва в размер на 26 697,72 лв.

Констатираното от органите по приходите неправилно приложение от страна на [фирма] на разпоредбите, предвиждащи освобождаване от внасяне на осигурителни вноски за ДЗПО в ППФ, във връзка с извършените от него социални разходи под формата на ваучери за храна, и по конкретно ползваното облекчение е определено, като нарушение на изискването дружеството да няма подлежащи на принудително изпълнение публични задължения. В тази връзка с РА е прието, че [фирма] не е начислило и внесло и осигурителни вноски за ДЗПО в ППФ размер на 26 590,44 лв. в нарушение на чл. 157, ал. 6 и чл. 158 от КСО. Върху допълнително начислените осигурителни вноски за ППФ е начислена лихва съгласно чл. 113 от КСО в размер на 15 979,86 лв. Ревизиращият екип е констатирал също, че в нарушение на чл. 40, ал. 1, т. 1 от ЗЗО не са начислени и внесени и здравни вноски в размер на 92 344,63 лв. Върху допълнително начислените вноски за здравно осигуряване е начислена лихва в размер на 55 424,93 лв.

В хода на съдебното производство са изслушани и приети основна и допълнителна съдебно-счетоводна експертиза. Същите са изготвени на база наличните по административната преписка документи, както и въз основа на допълнителна информация, предоставена от ТД на НАП, „ГДО“ [населено място] с писма с вх. № 19665/01.07.2020 г. и вх. № 20477/07.07.2020 г. по описа на АССГ.

От страна на жалбоподателя са приобщени и приети по делото 3 бр. удостоверения за наличие или липса на задължения по чл. 87, ал. 6 ДОПК, издадени му през 2013 г., от които се установява, че към 11.01.2013 г., 08.02.2013 г. и 22.03.2013 г., [фирма] не е имало публични задължения.

Съобразно поставените задачи вещото лице в основното заключение на ССЕ е посочило, че съгласно предоставената информация с писмо от ТД "ГДО" във връзка с

депозирано съдебно удостоверение от вещото лице, вх. № 19665/01.07.2020 г. по описа на АССГ публичните задължения на дружеството са:

№ по ред	Вид/основание на задължението	Размер на задължението	Подлежащо на принудително изпълнение от дата	Погасено на дата	Дата, на която вземанията са присъединени към съответните изпълнителни дела
1	2	3	4	5	6
1	ИЛ от 11.01.2012 г. по гр. д. 2297/2003 г. на СРС	главница - 648,81 лв. и лихва - 142,50 лв.	28.05.2008	648,81 лв. главница и 147,74 лихва на 02.04.2014 г. по сметка на НАП	04.03.2014 г. присъединено към ИД
2	ИЛ от 05.01.2012 г. по гр. д. 6023/2007 г. на СРС	главница - 53,51 лв. и лихва 15,00 лв.	10.06.2011	53,51 лв. главница и 15.43 лв. лихва на 02.04.2014 г. по сметка на НАП	04.03.2014 г. присъединено към ИД
3	ИЛ от 14.09.2012 г. по гр. д. 14634/2008 г. на СРС	главница - 128,20 лв. и лихва - 27.14 лв.	07.02.2012	128,20 лв. главница и 28.18 лв. лихва на 02.04.2014 г. по сметка на НАП	04.03.2014 г. присъединено към ИД
4	ИЛ от 15.01.2013 г. по гр. д. 50896/2009 г. на СРС	313,80 лв. главница и 45,20 лв. лихва		17.07.2013 г. по сметка на НАП	10.07.2013 г. образувано ИД
5	ИЛ от 17.07.2013 г. по гр. д. 1492/2003 г. на СРС	221.60 лв. главница и 9.75 лв. лихва	13.02.2012	19.07.2013 г. по сметка на съда сума в размер на 111,50 лв.	18.10.2013 г. присъединено към ИД
6	ИЛ от 14.12.2012 г. По гр. Д. № 292/2012 г. на Районен съд, гр. Л.	5573,16 лв. главница и 82,65 лв. лихва	16.11.2012	5568,16 лв.-07.02.2013 г. по сметка на съда; 21.02.2013 г. - 5,00 лв. по сметка на НАП	04.02.2013 г. присъединено към ИД
7	ИЛ от 24.09.2013 г. по гр. д. 1187/2008 г. на РС Видин	15,00 лв.	17.12.2012	07.07.2014 г. по сметка на НАП	04.08.2014 г. присъединено по ИД
8	ИЛ от 13.09.2013 г. по гр. д. 584/2012 г. на РС Ловеч	55,00 лв. главница и 2,36 лв. лихва	24.04.2013	114,90 лв. на 19.02.2014 г. по сметка на НАП	13.02.2014 г. присъединено към ИД
9	НП № МДТ 04/30.01.2013 г. на [община]	главница - 500,00 лв. и лихва - 52,62 лв.	23.05.2013	500,00 лв. главница и 54,01 лв.	25.02.2014 г. присъединено към ИД

				лихва на 07.03.2014 г. по сметка на НАП		
10	ИЛ от 30.07.2013 г. по гр. д. 20121210201346/2012 г. на РС Благоевград	105,00 лв. главница и 1,49 лв. лихва	16.05.2013	12.07.2013 г. по сметка на съда	16.09.2013 г. присъединено към ИД	
11	НП № НП 34/09.04.2013 г. на [община]	750,00 лв.	11.06.2013	750,00 лв. на 29.08.2014 г. по сметка на НАП	20.08.2014 г. присъединено към ИД	
12	ИЛ от 13.09.2013 г. по гр. д. 585/2012 г. на РС Ловеч	55,00 лв. главница и 2,36 лв. лихва	25.06.2013	114,90 лв. на 19.02.2014 г. по сметка на НАП	13.02.2014 г. присъединено към ИД	
13	ИЛ от 25.07.2013 г. по гр. д. 447/2011 г. на ОС Видин	1248,84 лв. главница и 82,02 лв. лихва	26.06.2013	1248,84 лв. главница и 87,58 лв. лихва на 02.04.2014 г. по сметка на НАП	17.03.2014 г. присъединено към ИД	
14	НП № СИ-57/15.04.2013 г. на ДАМТН С.	главница - 200,00 лв. и лихва - 17,04 лв.	22.07.2013	200,00 лв. главница и 19,32 лв. лихва на 07.04.2014 г. по сметка на НАП	25.02.2014 г. присъединено към ИД	
15	НП № 64/09.09.2008 г. на Държавно горско стопанство С.	100 лв. главница и 49,15 лв. лихва		12.02.2013 г.-90.76 лв.; 21.02.2013 г.- 13.84 лв.	31.01.2013 г. образувано ИД 58/2013	
16	фиш серия К № 0191779 от 21.02.2012 г. на ОДМВР К.	200,00 лв.		19.03.2013 г. по сметка на НАП	26.02.2013 г. присъединен към ИД	
17	фиш серия К № 0253852 от 23.06.2012 г. на ОДМВР П.	100,00 лв.		19.03.2013 г. по сметка на ОДМВР П.	15.03.2013 г. присъединен към ИД	
18	фиш серия К № 0283862 от 27.07.2012 г. на ОДМВР М.	50,00 лв.		08.04.2013 г. по сметка на Фонд за безопасност на движението	01.04.2013 г. образувано ИД	
19	ИЛ от 21.02.2013 г. по гр. д. № 20111210102168/2011 г. на РС Благоевград	402,12 лв. главница и 9,07 лв. лихва		15.03.2013 г. по сметка на съда	23.04.2013 г. образувано изпълнително дело	
20	ИЛ от 14.01.2013 г. по гр. д. 16673/2007 г. на СРС	1847,50 лв. главница и 471,33 лв. лихва		11.12.2010 г. по сметка на съда	23.04.2013 г. образувано изпълнително дело	
21	ИЛ от 03.09.2007 г. по 9183/2002 г. на СРС	351,36 лв. главница и 258,21 лв. лихва		08.12.2013 г. по сметка на НАП	18.07.2013 г. присъединено към ИД	
22	ИЛ от 15.07.2013 г. по гр. д. 4755/2012 г. на САС	966,43 лв. главница и 21,52 лв. лихва		16.10.2013 г. по сметка на НАП	02.10.2013 г. присъединено към ИД	
23	ИЛ от 04.07.2013 г. по	55,00 лв.		19.07.2013 г.	11.11.2013 г.	

	гр. д. 6034/2011 г. на Врачански РС	главница и 2,31 лв. лихва		по сметка на съда 50,00 лв., а 5,00 лв. главница и 1,16 лв. лихва с постъпила по сметка на НАП сума на 29.08.2014 г.	присъединено към ИД	
24	ИЛ от 09.07.2013 г. на РС Тетевен по НП № [ЕГН]/15.1.13 г. на Кмета на [община], НАХД 46/2013 Г.	2000,00 лв. главница и 95.74 лв. лихва		2000,00 лв. на 07.08.2013 г. по сметка на общината	20.12.2013 г. присъединено по ИД	
25	ИЛ от 20.05.2013 г. по гр. д. 20121210201346/2012 г. на РС Благоевград по НП БЛ-8-ДНСК-209/08.06.2012 Г.	5000,00 лв. главница по НП и лихва 303,41 лв. и 5,00 лв. главница такса и лихва 0,30 лв.		5,33 лв. такса на 08.12.2013 г. по сметка на НАП, 5000,00 лв. на 14.06.2013 г. на ДНСК	20.12.2013 г. присъединено по ИД	
26	ИЛ от 25.06.2013 г. по гр. д. 20512/2009 г. на СРС	1755,00 лв. главница и лихва 101,11 лв.		1750,00 лв. на 06.11.2012 г. по сметка на съда, 5,00 лв. главница и 0,60 лв. лихва такса с постъпила по сметка на НАП сума на 29.08.2014 г.	17.01.2014 г. присъединено към ИД	
27	НП № МДТ 11/07.10.2013 г. на [община]	главница - 500,00 лв. и лихва - 18,09 лв.		500,00 лв. главница и 19,48 лв. лихва на 07.03.2014 г. по сметка на НАП	25.02.2014 г. присъединено към ИД	
28	НП № СИ-58/15.04.2013 г. на ДАМТН С.	главница - 200,00 лв. и лихва - 17,04 лв.		200,00 лв. главница и 19,32 лв. лихва на 07.04.2014 г. по сметка на НАП	25.02.2014 г. присъединено към ИД	
29	НП № СИ-56/15.04.2013 г. на ДАМТН С.	главница - 200,00 лв. и лихва - 17,04 лв.		200,00 лв. главница и 19,32 лв. лихва на 07.04.2014 г. по сметка на НАП	25.02.2014 г. присъединено към ИД	
30	ИЛ от 24.01.2014 г. по гр. д. 20131210201381/2013 г. на РС Благоевград по НП 471/18.05.2013 г. на [община]	НП 471 - главница - 500,00 лв. и лихва 5,43 лв. и по гр.д. 1381 - главница - 5,00 лв. и лихва - 0,06 лв.		500,00 лв. главница и 7,50 лв. лихва на 18.03.2014 г. по сметка на НАП; 5,00 лв. главница 0,10 лв. лихва на 02.04.2014	04.03.2014 г. присъединено към ИД	

				г. по сметка на НАП		
31	НП № 11010027/19.02.2013 г. на АДФИ	200,00 лв.		200,00 лв. на 24.06.2014 г. по сметка на НАП	11.06.2014 г. присъединено към ИД	
32	НП № НП 8/29.11.2013 г. на [община]	600,00 лв.		600,00 лв. главница и 7,02 лв. лихва на 15.08.2014 г. по сметка на НАП	28.07.2014 г. присъединено по ИД	
33	НП № НП 2/30.01.2014 г. на [община]	600,00 лв.		600,00 лв. главница и 7,02 лв. лихва на 15.08.2014 г. по сметка на НАП	28.07.2014 г. присъединено по ИД	
34	ИЛ от 04.03.2014 г. по гр. д. 2900/2013 г. на СГС и гр.д.3 1963/2011 г. на СРС	25,00 лв. главница и 1,12 лв. лихва по гр. д. 2900/2013 г. и 5,00 лв. главница и 0,23 лв. лихва по гр. д. 31963/2011 г.		25,00 лв. главница и 1,24 лв. лихва по гр. д. 2900/2013 г. на 15.08.2014 г. по сметка на НАП И 5,00 лв. главница и 0,25 лв. лихва по гр. д. 31963/2011 г. на 15.08.2014 г. по сметка на НАП	28.07.2014 г. присъединено по ИД	
35	НП № 11011551/10.12.2012 г. на АДФИ	15000,00 лв. главница и 655,56 лв. лихва		15000,00 лв. главница и 701,53 лв. лихва на 15.08.2014 г. по сметка на НАП	04.08.2014 г. присъединено по ИД	
36	ИЛ от 11.07.2011 г. по гр. д. 2790/2006 г. на СГС	216,00 лв. Главница и 137,06 лв. Лихва		14.03.2011 г. по сметка на съда	02.10.2014 г. присъединено към ИД	

В ССЕ е направено заключение, че съгласно предоставената информация с горесцитираното писмо е налице включването в Д. през 2013 г. на следните публични задължения, подлежащи на принудително изпълнение:

№ по ред	Вид/основание на задължението	Размер на задължението	Подлежащо на принудително изпълнение от дата	Погасено на дата	Дата, на която вземанията са присъединени към съответните изпълнителни дела
1	2	3	4	5	6

1	ИЛ от 17.07.2013 г. по гр. д. 1492/2003 г. на СРС	221.60 лв. главница и 9,75 лв. лихва	13.02.2012	19.07.2013 г. по сметка на съда сума в размер на 111,50 лв.	18.10.2013 г. присъединено към ИД
2	ИЛ от 14.12.2012 г. По гр. Д. № 292/2012 г. на Районен съд, гр. Л.	5573,16 лв. главница и 82,65 лв. лихва	16.11.2012	5568,16 лв.-07.02.2013 г. по сметка на съда; 21.02.2013 г. - 5,00 лв. по сметка на НАП	04.02.2013 г. присъединено към ИД
3	ИЛ от 30.07.2013 г. по гр. д. 20121210201346/2012 г. на РС Благоевград	105,00 лв. главница и 1,49 лв. лихва	16.05.2013	12.07.2013 г. по сметка на съда	16.09.2013 г. присъединено към ИД

По отношение на задачата, поставена към вещото лице да установи датите, на които [фирма] е предоставило ваучери за храна през 2013 г. следва да се посочи, че не е налице различие от констатациите на органите по приходите /стр. 10 от РД и л. 195 и сл. от делото/.

На следващо място от ССЕ е констатирано, че по данни на ТД „ГДО“ на НАП, обективирани в писмо с изх. № 94-70-7364#2/01.07.2020 г., покана за доброволно изпълнение на задълженията по РА № Р-29002918007944-091-001/02.07.2019 г. не е изпращана на [фирма] /предвид измененията на чл. 182, ал. 1 /отм. ДВ бр. 94 от 2015 г./ от ДОПК, а задълженията по РА са отразени по данъчно-осигурителната сметка /Д./ на дружеството на 08.07.2019 г.

По информация от ТД „ГДО“ [населено място] /писмо вх. № 20477/07.07.2020 г. по описа на АССГ/ установените задължения по РА № Р-29002918007944-091-001/02.07.2019 г. са погасени /Таблица 8, л. 199 и сл. от делото/.

Съгласно писмо от ТД „ГДО“, [населено място] вх. № 19665/01.07.2020 г. по описа на АССГ експертната е констатирала следното: С ГДД по ЗКПО за 2007 г. дружеството декларира дължим данък по чл. 204, т. 2 от ЗКПО - социални разходи, предоставени в натура 35797,53 лв., внесен данък 45590,77 лв. и надвнесен 9793,24 лв., като дължимият данък по чл. 204, т.2, б."б" - ваучери за храна е в размер на 27951,63 лв., внесенят е в размер на 37097,73 лв., а надвнесенят е в размер на 9146,10 лв.; за всички останали е деклариран дължим данък 7845,90 лв., внесен в размер на 8493,04 лв. и надвнесен 647,14 лв. Същевременно, видно от РА № 29009000217/23.10.2009 г., с който се определят задълженията на дружеството по ЗКПО за 2007 г., е установено, че дължимият данък по чл. 204, т.2 от ЗКПО е 44943,63 лв. и това е размерът на внесения такъв. Тоест, за надвнесен е приет само данък в размер на 647,14 лв., с който са прихванати задължения на дружеството с А. № 801103/30.04.2008 г.

От вещото лице е установено също, че за периода 01.01.2008 г. – 31.12.2012 г. на дружеството е извършена ревизия с издаден РА № Р-29-1400014-091-01/12.11.2014 г. В обхвата на ревизията са данъци по ЗКПО и ЗДДФЛ. С РА е установена надвнесена сума от 992,74 лв. от данък върху социалните разходи по ЗКПО, предоставяни в натура за 2012 г. Сумата е прихваната със задълженията, установени с РА.

Отново стъпвайки на данни от писмо от ТД „ГДО“, [населено място] вх. №

19665/01.07.2020 г. по описа на АССГ експертът е посочил, че не е налице хипотезата на чл. 92, ал. 1, т. 4 от ЗДДС, т.е. няма започнала процедура по приспадане след изтичането, на която да е налице ДДС за възстановяване, който може да послужи за прихващане на изискуеми публични вземания.

Относно твърденията на жалбоподателя за наличие на надвнесен данък чл. 204, т. 2 от ЗКПО за 2007 г. в размер на 9146,10 лв. е установено на първо място, че съгласно предоставените счетоводни документи от [фирма] за периода 2007 г., в т.ч. дневник на счетоводна сметка 608, аналитично статия 804 Алтернативни данъци ЗКПО – социални разходи и дневник на счетоводна сметка 608, аналитично статия 803 ЗКПО чл. 35 – Разходи за спонсорство, е извършено начисляване на данък по чл. 204, т. 2 от ЗКПО в общ размер на 35 428,68 лв. На второ място съгласно от подадената ГДД по чл. 92 от ЗКПО на [фирма] за 2007 г. с вх. № 22260219/31.03.2008 г., размерът на декларирания и внесен от [фирма] данък по чл. 204, т. 2 от ЗКПО за 2007 г. е както следва:

№	Вид разход	Данъчна основа	Данъчна ставка	Дължим данък	Внесен данък	Разлика /к.5 - к.6/
1	2	3	4	5	6	7
1	По чл. 204, т. 2 - социални разходи, предоставени в натура - общо, в т.ч.:	357975.31	10%	35797.53	45590.77	-9793.24
	по чл. 204, т. 2, б. "б" - ваучери за храна	279516.32	10%	27951.63	37097.73	-9146.10

На трето място е констатирано, че размерът на платения от [фирма] данък по чл. 204, т. 2 от ЗКПО за 2007 г. е 45 590,77 лв.

На четвърто място в основното заключение на ССЕ е отразено, че съгласно РА № 29009000217/23.10.2009 г., издаден от ТД „ГДО“ на [фирма] относно задължения на дружеството за периода 01.01.2003 г. - 31.12.2007 г., е установено, че дължимият данък по чл. 204, т. 2 от ЗКПО е в размер на 44 943,63 лв., като това е размерът и на внесения данък. За надвнесен е приет само данък в размер на 647,14 лв., с който са прихванати задължения на [фирма] с А. № 801103/30.04.2008 г. Посоченият РА № 29009000217/23.10.2009 г. не е обжалван в тази му част и е влязъл в сила.

На следващо място е посочено, че видно от РД № 900217/14.08.2009 г. и РА № 29009000217/23.10.2009 г. не е направено преобразуване/корекция на декларирания от [фирма] данък по чл. 204, т. 2 от ЗКПО за 2007 г. в подадената годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО за 2007 г., а размерът на прихванатия и/или възстановен данък по чл. 204, т. 2 от ЗКПО за 2007 г. в А. № 801103 от 30.04.2018 г. е 647,14 лв.

Във връзка с допълнително поставените задачи, при посещение на експертизата в ТД „ГДО“ [населено място] е бил предоставен визуален достъп на екран до данъчно-осигурителната сметка /Д./ на дружеството в присъствието на органи по приходите. След преглед на записите, отразени в Д. на жалбоподателя експертизата е установила, че към 30.01.2013 г., 18.02.2013 г., 28.02.2013 г., 02.03.2013 г., 28.03.2013 г., 18.05.2013 г., 31.05.2013 г., 07.06.2013 г., 28.06.2013 г., 19.09.2013 г., 30.09.2013 г., 25.11.2013 г., 29.11.2013 г., 17.12.2013 г., 30.12.2013 г., 30.12.2013 г. и към 21.01.2014

г. не са налични надвнесени и/или необвързани суми в Д. на [фирма].

Във връзка горното вещото лице е направило пояснение, че към датата на извършване на посещенията системата не позволява проверка към точно фиксираната дата от 2013 г., поради което експертизата е извършила преглед към най-близка дата преди и след посочените. Видно от системата на НАП, през изследвания период са извършвани регламентирани плащания на задължения, в т.ч. авансови вноски на корпоративен данък, които се генерират автоматично след подаване на съответната декларация.

На следващо място в Таблица 2 от допълнителното заключение, съобразно поставените задачи е отразена датата, на която е включено в данъчно-осигурителната сметка на [фирма], всяко от задълженията на дружеството посочени в РА № Р-29002918007944-091-001/02.07.2019 г. В същата таблица отново са посочени и датите на погасяване на задълженията.

Извършена е и проверка в Д. на [фирма], при която не са установени налични изпратени покани за доброволно изпълнение на посочените в РА № Р-29002918007944-091-001/02.07.2019 г. задължения. Такива не са били изпращани предвид измененията на чл. 182, ал. 1 /отм. бр. 94 от 2015 г./ от ДОПК. В системата на НАП са отразени съобщения за доброволно изпълнение съгласно чл. 221 от ДОПК, а също така Разпореждания за присъединяване на задължения съгласно чл. 219 във вр. чл. 240, ал. 2 от ДОПК.

На последно място вещото лице е посочило, че от извършената проверка в ТД „ГДО“, в информационната система С. /Софтуер за управление на приходите/ на НАП, не е установено да са налице надвнесени и/или необвързани суми в Д. на [фирма] след датите на възникване на публичните задължения, описани в РА № № Р-29002918007944-091-001/02.07.2019 г.

Съдът кредитира заключенията на вещото лице като обективни и компетентно изготвени, съдържащи отговор на поставените задачи и неоспорени от страните по делото.

От правна страна:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК, от лице, имащо правен интерес, срещу подлежащ на обжалване административен акт и след като е осъществено обжалването по административен ред съобразно изискванията на чл. 156, ал. 2 ДОПК.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Настоящият съдебен състав намира, че атакуваният РА №Р-29002918007944-091-001/02.07.2019 г., е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 119, ал. 2 ДОПК. Оспореният РА е издаден в предвидената форма, съгласно чл. 120 ДОПК, включително разпоредителната част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. Предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, РД е неразделна част от РА и в този смисъл може да се приеме, че мотивите на РД са и мотиви на РА.

Приобщени са разпечатки от електронни документи, които представляват възпроизведени на хартиен носител електронни документи по смисъла на чл. 3, ал. 1 от Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги (загл. изм. ДВ бр. 85/2017 година), които материализират електронно изявление, подписано

при условията на чл. 13 от същия закон. От електронните документи и удостоверяванията към всеки от тях съдът констатира, че разпечатаните документи са идентични с представените в електронна форма и са подписани с квалифициран електронен подпис от лицата, посочени като техни автори. Законът придава значение на подписан документ само на този електронен документ, към който е добавен квалифициран електронен подпис. Когато посочените предпоставки са налице, създаден е подписан електронен документ. Неговата доказателствена сила е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ.

По делото е безспорно, че жалбоподателят е предоставял на служителите си ваучери за храна, отчетени като разходи за социални придобивки, при условията на 204, т. 2, б. „б“ от ЗКПО и чл. 293 от Кодекса на труда /КТ/.

Дефиницията на „социални разходи“ се съдържа в § 1, т. 34 от ДР на ЗКПО, според която „социални разходи, предоставени в натура“ са отчетените като разходи социални придобивки по чл. 294 от КТ и предоставени по реда и начина, определени в чл. 293 от КТ или от ръководството на предприятието. Социалните придобивки трябва да са достъпни за всички работници и служители, и за лицата, наети по договор за управление и контрол.

Съгласно §1, т. 36 от ДР на ЗКПО, ваучерите за храна са вид книжа за замяна, предоставени чрез работодателя на работниците и служителите, включително тези по договор за управление и контрол, които се използват като разплащателно средство в заведения за хранене или обекти за търговия с храни, съгласно сключен договор за обслужване с оператор. Задължението за внасяне на осигурителни вноски върху средствата, предоставени за сметка на социалните разходи, и основанията за възникването му са нормативно установени в чл. 6, ал. 11 от КСО. Правната уредба е детайлизирана в Наредбата за елементите на възнаграждението и за доходите, върху които се правят осигурителни вноски. На основание чл. 2, ал. 3 от Наредбата, осигурителни вноски не се начисляват и внасят върху средствата, предоставени под формата на ваучери за храна на работници и служители, включително на лицата, работещи по договори за управление, при условията на чл. 209, ал. 1 от ЗКПО. Разпоредбата на чл. 209, ал. 1 от ЗКПО дава възможност на данъчно задължените лица да не облагат с данък върху разходите, извършените от тях социални разходи по чл. 204, т. 2, б. „б“ от ЗКПО в размер до 60,00 лв. месечно, предоставени под формата на ваучери за храна на всяко наето лице, когато едновременно са изпълнени условията от т. 1 до т. 3 на същата алинея.

Текстът на чл. 209, ал. 1, т. 2 от ЗКПО поставя като изискване данъчно задълженото лице да няма подлежащи на принудително изпълнение публични задължения към момента на предоставяне на ваучерите. В тази връзка следва да се даде отговор на въпросите, кои задължения имат публичен характер и кога публичните задължения подлежат на принудително изпълнение. Обхватът на публичните задължения/вземания е регламентиран в чл. 162, ал. 2 от ДОПК. Съгласно тази разпоредба публични са държавните и общинските вземания: 1) за данъци, включително акцизи, както и мита, задължителни осигурителни вноски и други вноски за бюджета; 2) за други вноски, установени по основание и размер със закон; 3) за държавни и общински такси, установени по основание със закон; 4) за незаконосъобразно извършени осигурителни разходи; 5) за паричната равностойност на вещи, отнети в полза на държавата, глоби и имуществени санкции, конфискации и отнемане на парични средства в полза на държавата; 6) по влезли в сила присъди,

решения и определения на съдилищата за публични вземания в полза на държавата или общините, както и решения на Европейската комисия за възстановяване на неправомерно предоставена държавна помощ, включително за дължимите по тях обезщетения, глоби и имуществени санкции; 7) по влезли в сила наказателни постановления; 8) за недължимо платени и надплатени суми, както и за неправомерно получени или неправомерно усвоени средства по проекти, финансирани от средства на Европейския съюз, включително свързаното с тях национално съфинансиране, които възникват въз основа на административен акт, включително финансови корекции, надплатен аванс, надхвърлени процентни ограничения, превишени позиции по бюджета на проекта, кръстосано финансиране, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в националното законодателство и в правото на Европейския съюз. Сред тях са и вземанията по влезли в сила наказателни постановления. В чл. 209, ал. 2 от ДОПК е посочено, че принудително изпълнение се предприема въз основа на влязло в сила наказателно постановление.

Това е и основният спорен въпрос по делото, дали към съответните дати/периоди на предоставяне на ваучери за храна на служителите, [фирма] е имало „подлежащи на принудително изпълнение публични задължения“ по смисъла на чл. 209, ал. 1, т. 2 от ЗКПО. В частност, дали задълженията за имуществени санкции по наказателните постановления и присъдени съдебни разноси, описани на стр. 8 и сл. от РД са представлявали „подлежащи на принудително изпълнение публични задължения“ към съответните дати, на които са предоставяни ваучери за храна.

В настоящия случай, доколкото органите по приходите и решаващият орган твърдят, че [фирма] е имало подлежащи на принудително изпълнение публични задължения, произтичащи от основанията и в размера посочени в РД, то тяхна е тежестта да докажат наличието на такива задължения, тяхното основание и размер, както и обстоятелството, че всяко такова задължение е станало „подлежащо на принудително изпълнение“ на конкретна дата, предшестваща или съвпадаща с датата, на която са били предоставени ваучери за храна. Тази тежест на доказване следва от разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, според която административният орган следва да установи основанията за издаване на административния акт. В конкретния случай органите по приходите следва да докажат, че такива задължения са възникнали, да посочат техният точен размер към всяка дата на предоставяне на ваучери за храна, както и че за тези задължения е бил изтекъл законоустановения срок за доброволното им плащане към датата на предоставяне на ваучерите за храна.

В този смисъл съдът приема, че органите по приходите не са доказали по безспорен начин, че [фирма] е имало „подлежащи на принудително изпълнение публични задължения“ към съответните дати на предоставяне на ваучери за храна. Това е така, доколкото въз основа на приетите по делото доказателства и съгласно констатациите на неоспорената ССЕ се установи, че към датите на извършване на социалните разходи – предоставянето на ваучери за храна, жалбоподателят не е имал подлежащи на принудително изпълнение публични задължения. Видно от РД е, че органите по приходите не са установили по безспорен начин, че към датата на извършване на социалните разходи са били налице такива задължения. Установено е, че дружеството има публични задължения, но не е доказано, че същите са подлежали на принудително изпълнение към релевантния според чл. 209, ал. 1 ЗКПО момент. Както от установеното в хода на ревизията, така и съгласно констатациите на ССЕ, е видно, че всички публични задължения на жалбоподателя, които са били дължими през

процесната 2013 г. са погасявани в рамките на няколко дни от отразяването им в данъчно-осигурителната му сметка, вероятно в предоставения срок за доброволно плащане по реда на чл. 221, ал. 1 ДОПК. Същевременно, органите по приходите не са събрали достатъчно доказателства, които да сочат, че дружеството е имало публични задължения, които не са били платени в рамките на предоставен срок за доброволно изпълнение. Напротив, видно от представената в хода на настоящото производство информация от ТД на НАП, „ГДО“ [населено място] /писма с вх. № 19665/01.07.2020 г. и вх. № 20477/07.07.2020 г. по описа на АССГ/ е, че част от посочените в РД публични вземания са погасени в предоставения от публичния изпълнител срок за доброволно плащане в рамките на ревизираната 2013 г., а останалите публични вземания са предоставени за събиране на публичен изпълнител през 2014 г. и съответно са платени от жалбоподателя. В хода на ревизията, а и в настоящото производство не бе доказано твърдението на органите по приходите, че [фирма] е било уведомено, преди образуване на изпълнителните производства, от издателите на съответните изпълнителни основания за възникналите вземания и че му е бил предоставен срок за доброволно изпълнение, в който задълженията не са били платени. По делото липсват доказателства както за връчване на съответния акт за установяване на вземането, така и за предоставен на дружеството срок за доброволно плащане. Липсват покани за доброволно изпълнение и доказателства за надлежното им връчване на [фирма]. Не са налице и фактически твърдения относно датата, мястото и лицето, на което са били връчени поканите.

Недоказани са и обстоятелствата, че [фирма] е знаело за възникването и изискуемостта на твърдяните публични задължения на дати, предшестващи датите на предоставяне на ваучерите, чрез записите по данъчната сметка или по друг, предвиден от закона начин.

В конкретния случай, не е спорно, че процесните задължения, отразени на стр. 8 и сл. от РД, произтичат именно от наказателни постановления и присъдени съдебни разности. Същите не са били отразявани в данъчно-осигурителната сметка на [фирма] при издаването на наказателните постановления или при тяхното влизане в сила, а едва при образуване на изпълнително производство по събирането им от публичния изпълнител. Въпросните задължения не са били отразени в тази сметка преди или към датите на предоставяне на ваучерите. В този смисъл видно от констатациите на ССЕ е, че по-малко от половината от процесните задължения са включени в данъчно-осигурителната сметка на [фирма] през 2013 г., като съгласно Таблица 2 /л.256 от делото/ от допълнителното заключение същите не са подлежали на принудително изпълнение. Изключение правят единствено посочените задължения в Таблица 3 /л.192 от делото/ на основното заключение, но по отношение на същите не са налице доказателства, че са подлежали на принудително изпълнение към момента на даване на ваучерите. Напротив видно от Таблица 3 е, че задълженията по ИЛ от 17.07.2013 г. по гр. д. 1492/2003 г. на СРС и ИЛ от 30.07.2013 г. по гр. д. 20121210201346/2012 г. на РС Благоевград са погасени преди датата на включване на задължението в данъчно-осигурителната сметка на [фирма], а задължението по ИЛ от 14.12.2012 г. по гр. д. № 292/2012 г. на Районен съд, [населено място] е погасено в рамките на три дни от включването му в данъчно-осигурителната сметка на дружеството.

Освен гореизложеното следва да се има предвид, че от представените по делото удостоверения по чл. 87, ал. 6 ДОПК, които по същество представляват официални

удостоверителни документи, издадени от орган по приходите и касаещи ревизириания период, се потвърждава фактът, че [фирма] не е имало подлежащи на принудително изпълнение публични задължения, отразени в данъчната му сметка. Сочените задължения по наказателно постановление и съдебни разnosки, не са данъци и осигуровки и се отразяват само при образувано изпълнително производство от публичните изпълнители в Дирекция „ГДО“, НАП. Това от своя страна възпрепятства възможността данъчно задълженото лице да узнае наличието на подлежащи на принудително изпълнение публични задължения. В случая не се установи, че преди този момент е било налице публично вземане, а още по-малко подлежащо на принудително изпълнение такова. Посоченото на общо основание подлежи на доказване в процеса и тежестта е изцяло на органите по приходите.

За да се счита едно задължение за имуществена санкция за „подлежащо на принудително изпълнение“, е необходимо лицето да е узнало на конкретна дата за това задължение, както и да е узнало неговото основание и размер, било чрез надлежно връчване на покана от публичния изпълнител, било чрез вписване на задължението в данъчната сметка, а също и да е изтекъл и законоустановеният срок за плащане на задължението, считано от въпросната дата на узнаване. Всички тези факти трябва да са настъпили преди или най-късно на датата на предоставяне на ваучерите за храна, тъй като именно тази дата е релевантна за спазването на условията по чл. 209 от ЗКПО. В този смисъл е и практиката на Върховния административен съд по подобни случаи - Решение № 2639 от 21.02.2019 г. по адм. дело № 11893/2018 г. и Решение № 3158 от 27.02.2020 г. по адм. дело № 8921/2020 г.

От доказателствата по делото следва изводът, че към съответните дати на предоставяне на ваучерите, [фирма] не е било уведомено за задълженията нито чрез покани, нито чрез вписването им в данъчната сметка, и не е бил изтекъл законоустановения срок за плащане на задълженията. С оглед на това недоказани останаха твърденията за подлежащи на принудително изпълнение публични задължения.

За да е налице подлежащо на принудително изпълнение публично задължение, е достатъчно да бъде установено наличието на изпълнително основание, установяващо задължението по основание и размер, което не е платено доброволно и в срок. Това произтича от същността на изпълнителния процес – сурогат на липсващо доброволно изпълнение. От същността на изпълнителния процес се извеждат в теорията и предпоставките за възникването и съществуването на правото на принудително изпълнение, а именно: 1. „Притезание, което се нуждае от принудително изпълнение, защото не е доброволно удовлетворено (т. нар. изпълняемо право) и 2. Предвиден от закона документ, който доказва съществуването на неудовлетворено притезание (т. нар. изпълнително основание)“ (В този смисъл С., Ж. Българско гражданско процесуално право. С.: С., 2000, § 148, I. 3.). Установено е, че дружеството [фирма], ЕИК[ЕИК], има публични задължения, но не е доказано, че същите са подлежали на принудително изпълнение към релевантния според чл. 209, ал. 1 ЗКПО момент. Всички публични задължения на жалбоподателя, които са били дължими през процесната 2013 г. са погасявани в рамките на няколко дни от отразяването им в данъчно-осигурителната му сметка, вероятно в предоставения срок за доброволно плащане по реда на чл. 221, ал. 1 ДОПК.

Обстоятелството, че за да подлежи на принудително изпълнение едно притезание, във всички случаи трябва да е изтекъл и срокът за доброволното му изпълнение, се

подкрепя и от разпоредбите на ДОПК. Съгласно тези разпоредби основен способ за изпълнение е доброволният. Глава двадесет и първа, „Изпълнение“, чл. 178 и сл. от ДОПК. Аргументи конкретно в случаи като процесния се черпят и от нормата на чл. 178, ал. 3 от ДОПК, съобразно която в приложимата си редакция, предвиждаше, че „Наказателните постановления се изпращат от съответния административнонаказващ орган на публичния изпълнител в 7-дневен срок от изтичането на срока за доброволно плащане, като не се прилага чл. 182, ал. 1.“, като след изм. й с ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 01.01.2016 г., нормата придоби и сега действащата си редакция „Наказателните постановления се изпращат от съответния административнонаказващ орган на публичния изпълнител в 7-дневен срок от изтичането на срока за доброволно плащане“.

Подлежащи на принудително изпълнение публични задължения на първо място са онези от тях, които са установени с годно изпълнително основание по чл. 209 от ДОПК. Това следва от нормата на чл. 165 от ДОПК, според която „Събирането на държавните и общинските публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган, освен ако в закон е установено друго“, както и от разпоредбата на чл. 209, ал. 1 ДОПК, според която принудително изпълнение се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането. В чл. 209, ал. 2 ДОПК са определени актовете, въз основа на които се предприема принудително изпълнение – в конкретиката на казуса това е влязло в сила наказателно постановление /по т. 5/.

По гореизложените съображения, съдът приема, че не са налице публични задължения подлежащи на принудително изпълнение по смисъла на чл. 209, ал. 1, т. 2 ЗКПО, с оглед на което оспореният РА следва да бъде отменен поради противоречието му с материалния закон.

Предвид изхода на делото и заявеното от жалбоподателя искане за присъждане на направените по делото разноски, на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК, такива следва да се определят с решението. По делото са представени доказателства за направени разноски от страната в общ размер на 13 250 лв., от които 12 000 лв. – платено адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна защита и съдействие, платежно нареждане и фактура, издадена от адв. З.; 1 200 лв. – възнаграждение за съдебно-счетоводна експертиза и 50 лв. – платена държавна такса. Възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение е неоснователно. Като съобрази материалния интерес по делото, фактическата и правната му сложност, както и обема на осъществената правна защита и процесуално представителство, съдът приема, че платеното адвокатско възнаграждение, което не надвишава значително минималния размер, определен с чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, не е прекомерно.

Воден от горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София- град, III отделение, 45-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], Ревизионен акт №Р-29002918007944-091- 001/02.07.2019 г., издаден от Р. Г. С. - орган възложил ревизията и В. С. В. - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1599 от

20.09.2019 г. на директора на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при Централно управление на Националната агенция за приходите – С. за установени задължения за 2013 г., както следва: за професионален пенсионен фонд в размер на 26 590,44 лв., вноски за здравно осигуряване - за осигурители в размер на 92 344,63 лв., универсален пенсионен фонд - за осигурители в размер на 44 480,31 лв., ДОО - за осигурители в размер на 195 534,77 лв. или общо главница в размер на 358 950,15 лв. и лихви в общ размер на 215 013,77 лв.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” [населено място] да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], сума в размер на 13 250 лв. (тринадесет хиляди двеста и петдесет лева), представляваща разноси по делото.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: